

ארידור ומשל, הפיל והעכבר

בשלושת החודשים האחרונים עלה מדד יוקר המחיה ב-24% בקירוב, לעומת זאת, עלתה תוספת היוקר ב-11% בלבד. השכר עלה עוד בפחות מזה, כי תוספת-היוקר ניתנת רק עבור שכר הנמוך מתקרה מסוימת, ושכר גבוה יותר אינו נהנה מתוספת-יוקר. כך עלה שכר הנטו של פרופסור, שהוא כ-14,000 שקל, רק בכ-9% בלבד, דבר שמשמעותו ירידה בשכר הריאלי ב-15% בקירוב, במשך תקופה של 3 חודשים. זו שחיקת שכר מובהקת ביותר. שכר נטו של 14,000 שקל לחודש עולה רק במיקצת על הווצאה הממוצעת למישפחה במדינה (כ-13,000 שקל), כך ששכר זה הוא בינוני

ההבטחה למנוע את שחיקת השכר הממוצע היא אחיזת עיניים - וההסתדרות נותנת לה את ידה

ביותר. איך משתלבת מפולת כזו עם מדיניות "הכלכלה הנכונה" של ארידור? שחיקה זו מסמלת מהפך במדיניות שר-האוצר. בעבר תמך שר-האוצר בתוספת יוקר של 100%

המונעת שחיקת-שכר. לאחרונה, כתוצאה מהתנגדותו של מזכיר-ההסתדרות, החבר ירוחם משל, שינה השר ארידור את מדיניותו מן הקצה עד הקצה. ב"הארץ"

ההסתדרות נאבקה נגד תוספת יוקר הצמודה ב-100% למרד משום שהיא רוצה לשמור על מעמדה

מיום 18.4.82 נכתב כי תפיסתו של ארידור ביחס לתוספת יוקר מלאה, אינה דוגמתית, והיא נועדה להבטיח את השכר הריאלי בגבולות פיריון העבודה, ואין זה חשוב מה יהיו מרכיבי הנוסחה שיבטיחו זאת.

מהי תוספת-שחיקה ומדוע יש צורך בה?

תוספת-היוקר הנוכחית, של 80%, נותנת רק פיצוי חלקי על ירידת ערך הכסף. הכלכלנית אסתר אלכסנדר כבר כתבה על כך ב"העולם הזה" (גיליון 2327). ניכח למשל שכר שהרוויח בתחילת השנה שכר נטו של 500 דולר לחודש. בסוף השנה ערכם של אותם שקלים הוא רק 250 דולר לחודש, כתוצאה מהאינפלציה של 100% (בקירוב). תוספת-יוקר של 80% נותנת לו פיצוי של 200 דולר עבור ההפסד של 250. כך הוא מקבל בסך הכל 450 דולר. כלומר, הוא הפסיד כ-10% משכרו.

כדי לפצות אותו על הפסד זה, נוצרו תוספות-שחיקה למיניהן. בזמן פנחס ספיר המנוח ניתנו לתוספת אלה



שמות אקזוטיים: ספרות מיקצועית ללא קבלות, פקיד נדרש, כוונות-על, ביגוד, תוספת-בוררות וכדומה. לאחר מכן קראו לתוספות אלה תוספות עניניות, או סתם תוספת-שחיקה. אבל בלי להתחשב בשמן של תוספות אלה, ברור שבלעדיון השכר היה מתמוטט לחלוטין.

מהי הסיבה לתוספות-שחיקה אלה? מדוע לא לשלם בפשטות תוספת-יוקר של 100%, כמו שארידור הציע במשך זמן ממושך, ולמנוע את הצורך בהתמקחות הבלתי-מכובדת הזו, בליווי שביחות ועיצומים, על תו-סות-השחיקה?

הסיבה לתוספות-השחיקה היא עמדתה של ההסתדרות (המשך בעמוד 69)

פרופסור מאיר גורי, ירושלים

מול מישכנך, נשפך באחריותך ובחסותך המלאים. מי שזורע ארס, קוצר שינאה — זה בדיק מה שאתה וחברייך עושים בימים אלה. הרשה לי לומר לך, במלוא הענווה, שכראש-הממשלה של כל העם היושב בציון, כל זמן שלא החלטת להמיר את דרך הדמוקרטיה והליברליזם בדרך אחרת, מתפקידך להדגיש גם בשעות קשות אלה את זכותם האלמנטרית של מיעוטים

ניצד אפשר להבטיח שמי שקורא לי היום "בוגד", בהשראת ראש-הממשלה, לא יתקע כדור בגבי במילחמה הבאה?

לזעוק את מחאתם עד לבי-השמיים — גם אם זעקה זו צורמת את אוזניך.

ניצד תבטיח לי, שאותו עובר-אורח אשר כינה אותי "בוגד" והעשוי לשרת תחת פיקודי במילחמה הבאה, לא יימצא עימי את הדין, דין-בוגדים, ויתקע לי כדור בגב? הרי אתה הוא אשר ליבית את יצירי ובהשראתך אמר את אשר אמר.

לא רק קרע גדול אתה הולך וקורע בעם הזה, ולא רק שינאת-חינם אתה מפיח בין המחנות.

גרוע מכך בהרבה: אתה מכשיר את הקרקע להשגת מטת הלגיטימיות מתחת לרגליהם של יריבין הפוליטיים. אתה מחנך את הרחוב ברוח של סתימת-פיות ברוטאלית, על פי הדגם המביש של הגדה המערבית ורמת-הגולן. הדרך שאתה הולך בה עכשיו מובילה בכיוון אחד, מאוד מסויים, ועוד מעט כבר לא תהיה אפשרות שיבה ממנה.

תחת להעלות באוב פרשיות היסטוריות הנחות על משכבן בשלום ולבלוש אחרי רוצחים אנונימיים, עצמאותיהם אולי כבר מתפוררות, עיניהם חלולות וקיבריהם מעלים אוב, דאג למנוע את רצח ארלונזוב הבא, את רצח האופי השיטתי של ציבור ישראלי הנאמן לעם הזה ולמולדתו, אשר חטאו טמון בחרדה שאחזה בו לנוכח האירועים בהם הולכת מדינתנו ומאבדת צלם-אנוש.

ציבור זה יהיה מן הראשונים לצאת למילחמה שאתה, ברוב יחירותך וגאונך, מבשל לנו.

בני ברבש, חל-אביב

רצח ארלונזוב הבא

מכתב גלוי לראש-הממשלה

כבר בתחילת דברי אדגיש: מיכתב זה איננו מיכתב מחאה אלא דרישה להתנצלות.

כותב שורות אלה השתתף בהפגנה של שלום-עכשיו, שנערכה בשבת, ה-27 במרס 82, ואשר לנאס" פיה הדבקה כנויי-גנאי חריפים שאין הדעת סובלתם.

כאשר פנו אלי אנשי שלום-עכשיו וביקשו ממני להשתתף במישמרות אשר הוצבו מול ביתך, במיסגרת המיבצע, "פרי באושים", היסטית. הספקות אשר התגבשו ליבי לא נבעו מן העובדה שאיני חבר פעיל בשלום-עכשיו. גם לא הני לי פיקמוקים בדבר הצורך של מיעוט למחות באופן נמרץ על השחרת דמות, המתבצעת בימים אלה בצורה גסה ומכוערת, על-ידך ועליידי עוזריך הנאמנים. הספקות היו בדבר הרלוונטיות של הביורגאמיה האישיה שלי כיסוד המעניק יתר תוקף להשקפתי ומעיד על נאמנותי לעם היהודי ולארצו.

מהרהר אני ביני ובין עצמי, האם העובדה ששרתתי 10 שנים בתפקידי פיקוד שונים בחטיבה קרבית, נפ"צתי במילחמה, השתתפתי בפעולות-תגמול רבות, חדי-רות, פשיטות, מארבים ומירדפים, והיום, במיסגרת שרות-מילואים, אני מפקד גודד — תפקיד הדרוש התמסרות של כשלושה חודשים בשנה ומשבש את חיי האזרחיים — ואוביל למילחמה הבאה כמה מאות לוחמים, האם עובדות אלה עושות אותי פטריוט טוב יותר מסגנך, השר לוי, אשר מסיבות מוצדקות — כך רוצה אני להאמין — שוחרר משרות צבאי?

האם אני בן נאמן יותר למולדתו מאשר תלמיד-ישיבה, אשר אם הוא עושה מילואים, הוא איננו מגיע לרבע מהזמן שאני מקדיש להם? האם אני אזרח מסור יותר מפציפיסט בעל עקרונות, אשר מסיבות אידיאולוגיות כנות ואמונה צרופה מסרב ליטול נשק בידיו? התשובה ברורה לי והיא הדי-משמעית. לא! בשום פנים ואופן אין לדברים האלה הופכים אותי לטוב מסור או נאמן יותר מאחרים.

בתשובה לאנשי התחייה (שעל הפרות הסדר הפרו-עות שלהם, כולל השפלת צה"ל עד עפר מגיבה ממשלתך בהתאפקות תמוהה וללא כל פרופרציה לחומרת המעשים) על הצעת אי-האמון שלהם, אמרת לגאולה כהן: "את לא תלמדיני אהבת ארץ-ישראל מהי". ובנקודת זו צדקת.

אהבת ארץ-ישראל פנים רבות לה, ואין אהבה

אחת עולה על רעותה. תחת להוכיח אותה ברוח זו, הוספת במאתוס וסיפרת לה על הכדורים שעצר שרון בגופו בקרבות על הגנת המולדת. מה עניין שמיטה להר סיני? לאן אתה מוביל אותנו עם הדמגוגיה האולה, המתחסדת והסכרינית הזו? עוד מעט ימדד עומק הפטרוטיזם של אורח-המדינה על פי כמות העופרת שספגו גופותיהם. כמי שספג כדורים וידע ייסורים לא פחות משר-הביטחון אני רוצה לומר לך: אתה משבש את קני-המידה לנאמנות, מסירות ומוסר-ריות, מטביע את החשיבה הצלולה והרציונלית ואת המסורת המערבית של ניהול ויכוחים ענייניים והגיוניים באוקיאנוס עכור של רגשנות פאתטית, קנאות עיוורת, כחות-חושים, חוסר-סובלנות ואירציונליזם מסוכן.

איני מתחרה בך, כבוד ראש-הממשלה, באנשי תנו-עתך או אנשי התחייה וגוש-אמונים, במידת הנאמנות למולדת. אני מניח שבדרככם המאוד מיוחדת, השונה משלי, אתם פועלים כפי שאתם פועלים מתוך מניעים של נאמנות ואהבה כשלי. יש לי אומנם ויכוח נוקב עם דרככם הפוליטית והמוסרית ותהום אידיאולוגית רחבה פעורה בינינו, שספק אם היא ניתנת לגישור. אך האם חילוקי-הדעות, ששים ככל אשר יהיו, הם סיבה למסע החשמצות המכווער הנערך כרגע בהשראתך נגד ציבור החושב אחרת ממך?

כנבחר-ציבור וכאדם משכיל ושוחר-ידע, אני פטור מלומר לך איזו השפעה עצומה יש לדבריך ודיברי עמיתייך על עיצוב דעת-הקהל. בעבר הלא רחוק סווגתי

האם תפקד גודד בצה"ל הוא פטריוט טוב יותר מהשר דויד לוי או מבחור-ישיבה?

עליידי מר שרון כ,בלתי ציוני". אתה הטחת בי את הביטוי "פרי באושים" (מקולקל, רקוב, מצחין) וכבר הפעלתם תגובת-שרשרת היסטית, אשר הובילה לכך שעת עמדתי מול ביתך במסגרת המישמרות של שלום-עכשיו, קראו לעברי עובר-אורח: "בוגד, עוכר ישראל, מי צריך אנשים כמוך במדינה!" איני שייך עדיין לשמאל הקיצוני, שעל חוקיותו אאבק במידה ויהיה צורך, וכבר חסידך מדביקים לי את התווית "בוגד". הקשר, אדוני, בין התבטאויותיך ובין הכינויים שזכיתי בהם מפי העוברים ושבים הוא הדוק. הדם שלי, שנשפך וניקווה בשלולית של עלבון צורב וחרון